

Števa Opremcáková

Arabská
SEX
zóna

MARENČIN PT

ŠTEVA OPREMČÁKOVÁ

**ARABSKÁ
SEXZÓNA**

MARENČIN PT

© Števa Opremečáková, 2019

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2019

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

766. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0374-2 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0375-9 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0376-6 (ePub)

PREDSLOV

Anina z Furče ma raz komusi predstavila ako bývalú susedu. Bolo to tak dávno, že význam slova bývalý som si spájala možno iba so spolužiačkami, no i tak sa ma to dotklo natoľko, že som sa s ňou prestala stretávať. Už vtedy som kdesi v podvedomí tušila, že čo je bývalé, to bolo v minulosti a už nie je, a ani nebude. Nikdy! A napokon – každý má svoje meno a ním by mal byť predstavovaný. Treba však dodať aj to, že Anina z Furče si nikdy neholila podpazušie.

Ako roky pribúdali, bola som bývalou ešte veľakrát, manželkou, kolegyňou... No odchodom do dôchodku sa bývalým stal celý môj dovtedajší svet. Ten nový sa vyprázdnil, bol poupratovaný a bezútešne zbytočný. Čo už s takým svetom? Zapísať sa na univerzitu tretieho veku ako nejaká bývalá riaditeľka knižnice? Jasná póza. Či dobrovoľníctvo v nemocnici? Čistá depka. Cestovať, stará a sama? Riziko. Záhradka? Neefektívne.

Tak som už vo všetkom iba bývalá. Ale veď aj budúca – dôchodkyňa, seniorka. A raz budem i bývalá seniorka, ale to už bude celá táto show na konci. Preto show must go on, ešte nejakú tú piruetku či dve vykrútim.

KAPITOLA PRVÁ

*Snaha byť fit môže byť pre dôchodkyňu vyčerpávajúca,
niekedy deštruktívna a napokon i vražedná, no ako si užívať
život a nebyť pri tom fit?! Alebo paradox starnutia...*

V to leto sa do môjho útulného átria medzi tromi bytovými domami a pásom garáží bohvie odkiaľ nanosila partia uličníkov.

Do môjho, lebo ja som k tomuto dvoru cítila vlastnícky pomer, hoci som tam vlastne ani nikdy nezašla. Mne k takémuto majetníckemu pocitu postačovalo, že som doň hľadela každý deň cez okno. Brezy okolo krivo vyasfaltovaného ihriska medzičasom o dosť podrástli a zo dve borovice, čo viac skošateli, než vyrástli, sa s nimi hore v korunách poprepletali konármi ako prstami.

Poznala som ten náš dvor naspamäť, každú jeho dennú i nočnú podobu. Až takýto intímny vzťah som k nemu prechovávala. Práve preto ma tá partia chalanov s loptou, lebo chalani k životu loptu nevyhnutne potrebujú, a dievčat, čo sa na seba veľmi podobali, že som ich jednu od druhej nerozoznávala, pochopiteľne, veľmi dráždila. Každé jedno dievča malo dlhé vlasy, väčšinou stiahnuté gumičkou do vrkoča, džínsové šortky – prekliato krátke – a pestrý top. Iba jedna z nich sa od ostatných už na pohľad líšila. Táto bola vždy celá v čiernom. Ešte i vlasy mala čierne, akoby tak chcela do sveta zúfalo vykričať „ja som sama a smutná“, akoby toľkou čiernou volala o pomoc.

Keď si ostatné čosi šepkali a potom sa veľavravne chichotali, ona od nich s patetickým výrazom v príbelej tvári odišla a sadla si pod jednu z mojich briez. Hlavu si oprela o jej kmeň a s prížmúrenými očami cívela hore, na vetrom i slnkom rozihrané listy. Bol to pekný obrázok. Bočným pohľadom zavše zablúdila k ostatným a ja som tomu jej zúfalstvu, pozorujúc ju ako v nemom filme, začala chvíľami rozumieť. Práve kvôli tej do neba volajúcej beznádeji som k nej pocítila zvláštne puto, také hre-

živé, že som sa nevdojak usmievala. Nevedela som sa od pohľadu na ňu odtrhnúť, a to ani potom, čo sa začalo stmievať. V žltom svetle pouličnej lampy bol ten obrázok ešte krajší. Útulný a svojím smutným spôsobom aj múdry.

Chalani akoby v tom šere ustali. Prestali kopať loptu do kovovej mreže, ktorej rinčanie dovtedy zjavne uspokojovalo ich mužskú potrebu útočiť. Ale ako sa vzápätí ukázalo, nebola to únava, čo ich odpútal od hier, veď ako by v tomto veku aj mohla byť. Oni len svoju potrebu dobývania, v diskrétnom prítmí, obrátili inam. Jeden z nich sa pustil štekliť ktorési z dievčat a ono sa tomu povzbudivo smialo. Druhý si zas iné vysadil na chrbát a bežal s ním ako o závod. Výskala, no nezoskočila. Držala sa ho ako kliešť. Postupne sa vytvorilo viacero párikov, no ostatní ostali sedieť v hlúčiku na tráve, akoby ešte čakali na svoju príležitosť, alebo sa možno iba prasto báli odmietnutia. Pekne pospolu, slabší zo stáda, ako v ponuke prirodzeného výberu. Celé toto divadielko ma bavilo a zdalo sa mi byť dosť napínavé na to, aby som si nechala ujsť aj môj obľúbený seriál Na doživotie.

„Teraz by mal k tej mojej Černuľke prísť ten vysoký chlapec, podľa všetkého hrdý majiteľ lopty, a opýtať sa jej, prečo tam pod tou brezou sedí tak sama a či jej niečo nie je,“ povedala som si. Bol by to prirodzený vývoj vecí, veď na neho už dlho hádzala clivé pohľady. Tak sa to predsa robí a chalani by to mali vedieť. No on to zjavne nevedel. A ak aj vedel, neprišiel. Možno nechcel. Možno ho jednoducho nezaujímalo, či jej niečo nie je. Postával pri skupinke, čo sedela v kruhu na trávniku, a dribloval loptou. Jedno z dievčat mu ju samopašne odkoplo. S predstieraným hnevom sa zahnal, no smial sa. Asi sa mu to páčilo. Dievča si so smiechom zakrylo pažami hlavu, čakajúc zrejme štuchanec, ale on mu iba vykrútil ruku. Jačala, no nijako sa nebránila. Napokon si ju chrbtom pritisol k sebe a čosi jej šepkal. Bolo mi jasné, že ďalší párik je na svete.

Čosi mi vravelo, že je to iba na moment, že v prchavosti toho teplého večera nemôže byť nič pevné. A držala som palce Černuľke, lebo mi čímisi pripomínala mňa samu.

Jej to však docvaklo až neskôr, príliš neskoro na to, aby čosi zmenila. Ešte tam, opretá o moju vrbu, sedela hodnú chvíľu, sama, v horúcom tichu, aké prináša iba letná noc. Len ja som

bola s ňou, za čiernym oknom, smutná a múdra, až kým nevstala, neoprášila si zadok a nestratila sa medzi blokmi.

Nemohla som na ňu prestať myslieť. Na to, ako sedí celkom sama, s kolenami pri brade, celá v tej smutnej čiernej a čochvíľa odtrhne steblo trávy. Potom sa s ním chvíľu pohráva, pohľad od neho zodvihne, iba keď niekto zvýskne či vybuchne do smiechu, akoby na niečo čakala, akoby čakala na pomoc či porozumenie, či iba prostú ľudskú pozornosť, akú potrebuje každý z nás.

Veľmi mi kohosi pripomínala, niekoho, koho som kedysi dobre poznala. Myslím, že sa mi tej noci aj prisnila. Ale ktohovie, o čom sa mi v tú noc vlastne snívalo. Nespala som dobre, lebo noc bola horúca, ako napokon celé toto leto. Na rádiobudík som sa pozrela o jednej, nato o tretej, avšak potom sa mi predsa len podarilo ešte si zdriemnuť. No už pred piatou som sa musela posadiť. Nevieam, čo som si od toho rozhodnutia sľubovala.

Nadvihla som, stavec po stavci, najprv hlavu, oprela som sa o lakte a chvíľočku som počkala, čo na to moje telo. Rukou som si pomohla spustiť ľavú nohu dolu z postele a zase počkala. Potom druhú a napokon som sa odrazila laktom hľadajúc balans. Až potom som sa nadýchla.

Dobre, po káve si dám hodinový jogging a až potom sprchu. Kým som v kúpeľni vykonala všetky tie malé úkony a vypila kávu, bolo už slnko vysoko, no vzduch bol ešte stále dosť svieži na to, aby sa mi príjemne bežalo. Krásne sa dýchalo. Z kroka na krok som bola stále pohyblivejšia a tým aj rýchlejšia. Bol to veľmi stimulujúci pocit. Hľadela som hore do korún stromov a natrčala uši vtáčíemu spevu. I veвериčky som zavše uvidela, ako trielia po vysušenom trávniku, aby sa čo najskôr znova ukryli medzi konármi. Už povychádzali aj psičkári s vôdzkou v jednej ruke a vrecúškom na hovienko v druhej. Predbehla som ich a potom i staručkého chlapíka s teleskopickými palicami. Tiež si vyšiel zavčasu, kým ešte nie je taká páľava. I mačku so sklonenou hlavou a ovisnutým chvostom som minula. Bežala som celou cestou, hore kopcom okolo Lidla až po križovatku so semaforom.

Kým naskočí zelená, ponaťahujem si krk, lýtka a napijem sa vody. Potom ešte zo dvesto metrov do kopca a pred mostom doľava, do ulice s rodinnými domami. Tam je už iba rovinka a ja, celá zadýchaná, sa už sústredím iba na držanie tela. Podsadiť

zadoček, vytiahnuť trup z pásu von, hore, stiahnuť bruško. No nevystrčiť prsia, uvoľniť ramená a dýchať zvolna, len toľko, čo telo žiada, ústami, viem, že nádych má byť nosom, ale to sa fakt nedá, lebo som príliš upachtená.

Ďalej pomedzi rodinné domy, so vzorovo natretými, vysokými a nepriehľadnými plotmi, po opustenom chodníku, lebo tam sa ľudia neprechádzajú, majú svoje záhrady a svoju hrdošť.

Nikomu sa nemusím uhýbať, ba ani nijako tváriť sa nemusím. Celý chodník je iba môj. Moja trasa končí pri potravinách, pred ktorými stoja samé lepšie autá. Tam sa ponáňahujem – stehná, chrbát, ruky. To už mám mokrý chrbát a podľa všetkých internetových odborníkov na zdravý jogging to stačí. No a cestou naspäť sa treba zamerať na správnu chôdzu, hlavne našlapovať na pätu, cez celé chodidlo, špičky von a pokiaľ možno, nezapájať hlavu. Ramená uvoľniť a dlhý krk. Ide mi to pekne, prichádza blažená spokojnosť a ani ten môj háklivý pravý bedrový kĺb ma nebolí.

Len čo sa však vrátim medzi bloky – a to sa už, samozrejme, ide z kopca –, začnú ma predbiehať cyklisti. Majú prilby, ochranné prvky na tričkách a spúšťajú sa dolu chodníkom s takou rozkošou, že tomu prvého a možno ešte aj druhému na chvíľočku závidím. No keď ich je priveľa, premôže ma podozrenie, že idú tak rýchlo iba preto, aby nás chodcov desili. No a po desiatom si pomyslí: „Ešte dnes napíšem rozhorčený e-mail na sekretariát primátora!“

Kým dôjdem po galériu, mám aj niekoľko veľmi rozumných návrhov, ako napríklad retardéry, vyznačenie cyklotrasy na opačnej strane cesty, kam ja nechodím, alebo mestský policajt pod kopcom. Vtipná a možno i trochu sarkastická formulácia znenia podnetu ma však upokojí natoľko, že som spokojná – a spokojní ľudia sťažnosti predsa nepíšu. Teda ani ja nebudem. Vlažná sprcha potom moju pohodu umocní ešte viac, až natoľko, že sa mi chce pokecať si s niekým. Zavolám Marci. Samozrejme, cez Messenger, milujem dvadsiate prvé storočie, naučilo ma neplatiť, čo nie je nevyhnutné. Ozve sa mi z postele, krásnej, koženej, spod nadýchanej damaskovej periny, strapatá s bodkovaným hrnčekom kávy v ruke.

„Ty si ešte v posteli?!“ opýtam sa, lebo veď je v posteli.

„No a? Počúvam rádio a ty čo už nacvičuješ?“ zašomre hlasom,

akým sa prehovorí po prvý raz po prebudení. Pomechrí sa, je jej očividne príjemne a nebolo jej na to treba ani odbehať osem kilometrov, ba ani umyť sa. Povedať jej o mojich úctyhodných výkonoch by mohlo nahlodať tú jej idylku, preto radšej pomlčím.

„Čo tak kávička v Carpane, Marci?“

„No, super, dobrý nápad, v sekáči je dnes nová kolekcia, bolo by dobre zastaviť sa tam.“

„No vidíš, celkom by som bola zabudla, tak sa teda už vertikalizuj, kým vonku nie je príliš horúco. O desiatej?“

„Tak dobre, prinesiem ti slivky, včera som bola na záhrade. Hej, chceš aj cuketu? Tohto roku mám veľa cukiet.“

„Slivky áno, cukety nie. Kto by sa s tým babral?“

„Och, ty lenivica jedna. Ale Carpano... keď tak uvažujem, čo tak radšej Fontánu? Nedávno ju otvorili, vedľa Aidy, v tom Carpane sú tí čašníci takí odporní.“

„Ty, radšej nie, radšej v Carpane. Nechce sa mi experimentovať. Možno inokedy. Čo povieš?“

„Tak hej.“

Mala som sotva pol hodiny na prípravu. Ponatierať si telo hydratačným mliekom, lebo ak by som to neurobila, do večera sa mi na koži urobia lupene ako po zemetrasení. Oblicť sa úžasne, ale tak, aby nebolo na prvý pohľad vidieť, že som sa veľmi snažila, vytrhnúť si tých zopár chlpcov z brady, čo mi v poslednom čase rastú a po trhaní, alebo ktovie prečo vlastne, ešte pribúdajú. Poprášiť si tvár lícenkou, ale opatrne, aby sa mi pri úsmeve nespravili letokruhy okolo nosa. Začesať kúty nad čelom, ktoré rednú aj napriek tomu, že ich masírujem kofeínovou i lopúchovou vlasovou vodou. No a ešte prehltnúť tabletku magnézia, aby som si udržala tep na uzde. Tak, a je to. Zrkadlo na mňa že: „Dobrá práca!“

A ja?

„Do riti, toto telo ma už unavuje.“

Marci ma už čakala. Nesadla si, ona si sama nikdy nesadla. Postávala, prešla pár krokov, pootáčala sa a keď ma zbadala, akoby jej odľahlo. Rozpaky? Nedostatok sebadôvery? Strach z blamáže? Neviem, lebo ja si sama kaviarni sadnem kedykoľvek. Najmä v Carpane, kam chodím už zo dvadsať rokov.

Pribehnem so širokým úsmevom, objímam ju, pobožkám na obe líca.

„Ahoj, Marci, vyzeráš skvele, dlho si tu?“

Klamem, lebo zase pribrala. Brucho jej zase narástlo a ani tie pestré šaty na špagetových ramienkach, čo sa od prs rozširujú, jej vôbec nepomáhajú.

Ak som sa niekedy niečoho naozaj bála, a to už odvtedy, čo som si po prvý raz uvedomila vlastnú sexualitu, tak je to veľké brucho. Také, aké pred sebou nosia hlavne ženy po štyridsiatke. Začína sa pod prsníkmi, oblí sa cez pupok ako hemisféra a končí až v rozkroku. Ak si taká baba sadne, tak si ho musí položiť na stehná. Na druhej strane, tieto ženy zvyknú mať pevné prsia. Alebo sa to aspoň tak môže zdať, lebo ich majú položené na tom brušisku.

„Ale, ani nevrav, zase som pribrala. V septembri idem do kúpeľov, už som ti to spomínala, tam schudnem. V kúpeľoch vždy schudnem, ja neviem prečo.“

Sadáme si na naše obľúbené miesto, za chrbtom stena, pred nami fontána a medzi tým ľudia, ktorých my dve rady hodnotíme, či sú super, či sú looseri a tak.

„V kúpeľoch ješ len trikrát denne a hýbeš sa, to by nemalo byť také ťažké, rob všetko tak ako tam. A cvičiť môžeš ísť so mnou. Aj zajtra idem na powerjogu. Fakt to pomáha, ver mi. Aha, pozri sa.“

A ukazujem jej svoj ešte stále štíhly driek. Štíhly v oblečení, nahý by ho už štíhlym nikto nenazval. Možno vysušený či scvrknutý, áno, najskôr scvrknutý, lebo koža sa od skeletu už dávno odchlipla a je jej akosi priveľa.

„No určite,“ pritiahne si bradu ku krku na znak dôrazného odmietnutia, „vieš, koľko ja sa nacvičím na záhrade? A tie schody doma, na tretie poschodie, bez výťahu, aj dva-tri razy každý deň.“

„To nestačí...“ vybafnem, ale hneď sa zháčim. Na Marci treba ísť otázkou, inak všetky moje argumenty odmietne. Rýchlo sa opravím.

„A myslíš si, že to stačí? Myslíš, že ti takáto rutina pomôže schudnúť?“

Nič. Mlčí. Iba si odpije z kávy a ponafahuje si šaty, čo sa jej nalepili na brucho. Trochu sa hnevá, ale vidím, že premýšľa.

Mne to dáva priestor.

„A aj strava, vieš, to tvoje maslo, chlieb, sprav si radšej zeleninovú polievku a bez zápražky. Strava je osemdesiat percent úspechu.“

Zdá sa mi, že to zabralo.

„Hylda, keby som aspoň na brade trochu schudla. Pozri sa, veď mám tri brady.“

„Brada? To je tuk, Marci, keby si robila brušáky a keby si si šla zabehať, aspoň, aj brada by sa ti začala črtať.“

To som očividne prehnala, lebo sa pomechrí a po hodnej chvíli ako osudové oznámenie povie:

„To mi za to nestojí!“

No a mne tu dochádzajú všetky argumenty. Ba aj tie, čo fungujú na mňa, aj tie zrazu strácajú na sile. Stojí mi za to každý deň ubehnúť osem kilometrov a nikdy sa dosýta nenajesť? Stojí mi to za to, aby som ešte stále nosila veľkosť 34?

Stojí! Stojí mi to za všetku drinu a odriekanie. Lebo takto som so sebou spokojná. A preto jej rovnako osudovo odpoviem.

„No, Marci, hlavne, že si so sebou spokojná, o to predsa ide, nie?“

V jej tvári zbadám nepokoj, nepozrie sa mi do očí, ale napriek tomu čestne prizná.

„Spokojná, jasné, že nie som so sebou celkom spokojná, veď to vieš.“

Zrazu mi jej príde ľúto. Veď na svoju najlepšiu priateľku som predsa nechcela takto tlačiť. Našťastie mi príde na pomoc čašník. Vysype popolník a usmieva sa na nás ako na staré kamarátky. On môže, poznáme sa už mnoho rokov. A to mi dáva právo aj na tak trochu osobnú otázku.

„Horúco, čo? Ako to znášate, celý deň na nohách v takejto páľave?“

„Oj, dá sa, po tieni chodím, ale rána sú už dosť chladné, neverili by ste, niekedy mi je aj zima.“

Som mu vďačná za to, že sa so mnou dal takto do reči, tajne dúfam, že sa medzitým uvoľní napätie medzi mnou a Marci.

„Chladno? Ale veď vy tu máte také vesty, som si minule všimla.“

„Hej, jednu, ale na druhej zmene robí cigán a viete, mne sa

po ňom hnuší. Ešteže nerobím na zmene s ním. Môžem byť rád, nie?“

Neverím vlastným ušiam, preto na neho vyvaľujem oči. Už viackrát som si všimla, že to pomáha, poriadne, doširoka otvoriť oči, ak zle počujem.

„Čo mi to tu chcete povedať, preboha?!“

Zarazí sa, nechápe. Marci však rozumie veľmi dobre a ide mi na pomoc.

„Vy ste rasista a táto pani je z vás v šoku. Veď rómски čašníci sú a vždy boli pýchou najlepších reštaurácií a vy s tou bradavicou na ksichte ste nechutný. Zaplatíme, hej, a budeme sa na vás sťažovať,“ vychrlí zo seba a ja iba pritakávam. Lepšie by som to nedala.

Tak sme prišli o Carpano a aj keď sme niekedy v budúcnosti mali chuť tam zájsť, povedali sme si:

„Do Carpana už nemôžeme ísť, lebo Carpano už neexistuje!“

V tej chvíli sme mali zo seba veľmi dobrý pocit obidve, a to bez ohľadu na to, že jedna z nás mala veľkosť XS a druhá L.

Ešte aj potom, neskoro večer, keď som si sadla k svojmu laptopu a cez okno pozorovala seriál tinedžerov v átriu, ma hrialo pri srdci, ako sme to tomu čašníkovi naložili.

Všetko bolo tak, ako má byť, všetko, podľa poriadku tohto sveta. Taká má byť moja budúcnosť.

Navždy! Ale navždy znamená už pre mňa celkom čosi iné, než keď som mala tridsať. Nie je to už navždy s nádychom nádeje, že to pretrvá, teda vydrží aspoň dovedy, kým ja budem chcieť. Láska, domov, super zamestnanie, samé veľké veci. Navždy sa pre mňa skrátilo nielen v čase, ale i v hodnotách. Teraz ide o to, aby mi navždy vydržal kožuch či práčka.

Lebo ja som už v dôchodku.

Nostalgicky to však vôbec nevidím. Veď taká dôchodkyňa je vlastne voľná ako vták, vták, čo už letieť nikam nemusí. Iba kam chce a vládze. A to tu asi ide, neprestať lietať. Veď kto by sa už len opovážil vyjadriť sa napríklad o anglickej kráľovnej, že je seniorka?! Tak nech to niekto skúsi povedať o mne!

Uvažujem, akoby som samu seba chcela ubezpečiť, že je to vlastne dobre, že som konečne stará. Dívam sa cez žalúzie a je mi

jasné, že ten chalanisko s loptou by mal už konečne pobožkať to dievča v šortkách zarezaných v zadočku, lebo to chcú obaja, že by sa mali veci niekam posúvať, lebo to, čo sa nevyvíja, to odumiera či vyšumí. Ale hlavne som si všimla, že Čerňuľka neprišla.

No možno, že tam vonku to bolo celé inak, možno, že to, čo som videla ja, bolo iba o mne, že to bola moja intímna projekcia, môj strach z toho, že už nič nové, tobôž lepšie nepríde, že moje navždy je smutne maličké.

„Ale príde, ak budem naozaj chcieť. Musím niekam ísť. Čo tak Egypt? Je tam lacno, opálím sa, kosti si v mori vymočím,“ povedala som si nahlas a tento nápad sa mi zdal byť taký dobrý, že som okamžite začala googliť... last minute v Hurghade.

KAPITOLA DRUHÁ

*Nechcem byť ako Mária, taká zúfalá,
že jej ostáva iba byť dobrou, zúfalo dobrou.*

Na druhý deň, až do obeda, sa moje átrium dusilo v horúčave a sparne ako pod pokrievkou. Poobede sa rozfúkal vetrisko, odvíal mračná a s nimi nádej na úľavu. No nebo, teda aspoň malý zdrap z neho, ktorý ohraničovali domy okolo, ostal sivastý, nízky a prichádzajúci podvečer priniesol iba sparú. Vtedy sa začali schádzať decká, pomaly, bez života. Kobyľka, hrdý majiteľ lopty – časom som im dávala mená, rovnako ako v zime havranom, ktoré ich vystriedali. Medzi poslednými prišla i Čerňuľka, ako vždy celá v čiernom. Ostatní si posadali na dosky okolo pieskoviska, pekne dokola, len ona nie. Chvíľu postávala, akoby čakala, či sa jej niekto prihovorí, či sa neposunie, aby si mohla prisadnúť, no nedočkala sa. Vzдорovito, ale trochu sklamané si cez seba prehodila plátennú kabelu crossbody a kopúč do kamienka odišla na svoje vyhnanisko, pod brezu. Dívala som sa na ňu a s bolestnou nostalgiou som si priznala, že mi chýbala. Svojím spôsobom ma upokojovala, svojím slobodným pokojom a osamotenosťou, ktorú verejne priznávala. Všetci ostatní, čo sa držali pohromade, svoju družnosť totiž očividne predstierali, impulzívne sa pretekajú o pozornosť a uznanie. Báli by sa ostať sami. Jeden neustále žartoval, aby sa mu smiali. Komik. Iná si

s povýšeneckým výrazom v tvári neprestajne prstami prečesávala vlasy. Jeden od druhého záviseli, no ona, Černuľka, nie. Ona akoby bola zvyknutá na sebestačnosť, a to doslova. Stačila sama sebe.

Zrazu som mala pocit, že jej nikto nemôže rozumieť tak ako ja. Lebo to bol strach, čo ju ovládalo. Taký strach, ktorý je silnejší než spoločenské konvencie. Len čoho sa asi to dieťa v čiernom tak veľmi bálo? Bála sa toho, že hlbšie než melanchólia leží zlomené srdce? Bála sa spolupatričnosti? Prečo?

A pri tomto pomyslení sa moje rozhodnutie odísť, či skôr utiecť do Egypta ešte viac umocnilo. Ani Marci som o svojom náhlom rozhodnutí nič nepovedala. Cítila som, že musím ísť sama a byť tým, čím chcem byť. Neriešiť také veci ako doma, lebo práve pred nimi som chcela uniknúť. Pred nekonečným točením sa v kole všednosti a bezcieľnosti, takej ubíjajúcej, že kvôli nej človek osprostieva. Možno práve tomuto sa hovorí starecká zašlosť či demencia.

Uspokojujúcim riešením mal byť pätnásťdňový pobyt v hoteli Le Pacha v centre Hurghady. Teda žiaden izolovaný rezort kdesi na vyhnanisku, tam nech si idú vyhorení ítečkári, ja som šla po silných, životodarných impulzoch. A s odletom z Bratislavy, čo sľubovalo ešte viac „životodarných impulzov“.

Lenže! Keby za každým skvelým plánom nebolo nejaké to lenže. Na železničnej stanici, keď som si šla kúpiť spiatočný lístok z Košíc do Bratislavy, som po dlhých rokoch uvidela Igora, kolegu, s ktorým som mala dlhý a komplikovaný vzťah. Nemohol sa skončiť happy endom, pretože jeho NAVŽDY bola manželka. No a to už od začiatku neveštilo nič dobré. A stretnúť ho, to bolo vždy horšie, než keď cez cestu prebehne čierna mačka. To bolo snáď ešte horšie, než vidieť holuba, ktorý pod kolesami auta skape a počuť praskot jeho kostičiek. Kedykoľvek som totiž Igora videla, stalo sa čosi zlé. Ale kto by bral ohľady na takéto neurčité varovania osudu, keď sa tak náramne teší? Veď čo ak sa nič zlé nestane? Bolo by hlúpe báť sa niečoho, čo možno nepríde.

Lístky som si teda kúpila, či vlastne iba lôžko, lebo ja už vďaka sociálnej demokracii cestujem zadarmo. Do Bratislavy lôžko dole, a naspäť už mali iba v strede, lebo na ten deň pripadol štátny sviatok, a teda presun z Bratislavy do Košíc bol úmerne tomu

hustý. Napadlo mi, že si miesto vymením za spodné, alebo mi niekto pomôže vyštveráť sa hore. Maličkosť.

I do Kartágo tours som zašla, zaplatiť poukaz, ba napokon i na oslavnú kávu do Fontány, lebo únava z toľkého chodenia ma už celkom zmohla. Ako som si tak vzácnu chvíľu veľkých rozhodnutí užívala, hľadiac na hrajúcu fontánu a chlipkajúc kapučíno, zrazu ma nič nebolelo, dýchalo sa mi ľahko, i po chrbte mi prebehli zimomriavky pochabej nespútanosti. A aby toho nebolo málo, za platbu kartou mi na účet priceless specials naskočilo dvanásť eur.

„Nech si ide Igor do čerta i s jeho neduživým trochárčením, veď on mal na sebe hádam tú istú belasú košeľu s krátkymi rukávmi, len je časom bledšia a veru aj priesvitná. Nech si len žije svoj malý úradnícky život, ja idem za veľkými dobrodružstvami.“

Až takto zlomyseľne som v duchu jasala. S takouto radosťou sa však treba podeliť, inak nie je završená.

Zavolám Marci!

„Pozajtra idem do Egypta,“ vybafla som namiesto ahoj, kde si...

„Čože?! A s kým?! To kedy si spískala? A načo? Čo ťa život omrzelo?“

„Marci, sama, celkom sama idem. Veď ty odlietaš budúci týždeň do Španielska, do Malagy, tak čo?“

„No veď hej, ale ja musím. Dcéra je tehotná, potrebuje ma. To je iné. A čo tam budeš robiť, veď tam je horúco a špina. Veď tam len prednedávnom umreli dvaja Angličania na e-coli. To je baktéria, čo zabíja. No povedz mi, preboha, načo?!“

„Marci, tú baktériu má každý človek v črevách, to som si už vygooglila. A dokonca len vďaka tejto baktérii sa niektoré vitamíny vstrebávajú do tela. Iba ak máš zlú imunitu, iba vtedy môžeš dostať hnačky.“

„Tak si choď, keď chceš! Len sa mi potom nesťažuj, lebo to sa isto budeš. Ale počkaj, dám ti aspoň olej na opaľovanie, olivový s bylinkami, a hroznový olej naložený s nechtíkom, rozmarínom a levanduľou, dobrý, sama si ho robím. Ja na opaľovanie ani nič iné nepoužívam. Fakt že osvedčená vec.“

„Ty, radšej nie, vieš, iba pätnásť kíľ môžem zabaliť, takže také veci si kúpim tam.“

„Ale rýchlovarnú kanvicu berieš, všakže?!“

„Jasné, že beriem, veď vieš, že ráno o štvrtrej musím mať kávu.“

„Jasné, že berieš. A aj zo štyri páry topánok, ako ťa poznám, ale dobrý bylinkový olejček – to nie, na to miesto nemáš!“

„Marci, robím veci tak, aby som sa dobre cítila. Veď vieš.“

„Viem, ale daj o sebe vedieť, wifi dúfam budeš mať. Taká sama do sveta a načo...“

Lenže práve o to mi šlo. Do sveta a sama. A to som ja mojej drahej Marci vysvetliť nevedela. Tešila som sa tak veľmi, že ani magnéziové tablety mi nepomáhali stíšiť tep. V hlave sa mi to hemžilo plánmi a každúčku potenciálnu situáciu som prepracovala do najmenších detailov – ako v Košiciach na železničnej stanici vynesiem kufor hore schodmi na nástupište a v Bratislave ho zase znesiem dolu. Pripraviť si drobné na lístok na autobus zo stanice na letisko, nezabudnúť kvalitnú fľašku na vodu, takú, čo sa dobre otvára, ale i zatvára, aby som si ju naplnila na toaletách a aby som nemusela kupovať predraženú, balenú. Nabiť batérie do MP3 a ešte mnoho iných maličkostí. Maličkostí, čo tak veľmi zdržujú, keď sa človek priveľmi teší.

Priveľké tešenie sa na niečo však so sebou prináša strach z nenaplnenia. Ten potom znásobuje a zintenzívňuje prípravu, no a to nikdy nemôže dopadnúť dobre. Priveľa nadšenia spolu s priveľkým strachom vedie k nepozornosti a potom i ku škodám. Len kto by takto uvažoval PRED TÝM?!

Ja isto nie. Ja, dokonale vystajlovaná, v ležérnych bielych ľanových nohaviciach, belasej ľanovej košeli, náležitou taškou s mnohými priečinkami, sen všetkých letiskových zamestnancov, čo merajú a vážia palubnú batožinu, som sa cítila neohrozené. A ľudia, čo som postretala na železničnej stanici i vo vlaku, akoby to zo mňa cítili. Pomohli mi s kufrom, dali mi prednosť pri stánku, keď som si kupovala lístky na šesťdesiat jednotku, ktorá ma mala odviezť na letisko. V horlivosti dva, aj na cestu naspäť. Kto mohol tušiť, že ten druhý potrebovať nebudem?!

A už stojím na zastávke, na displeji naskakuje minútáž odchodov autobusov.

„Na letisko vám to ide z tej druhej, treba prejsť cez cestu,“ poradí ochotne dievča vedľa mňa. Pamätám si ju z Košíc, odprevádzal ju

smutný chalan v šiltovke s nápisom I love NY. Zrejme vidí moju nerozhodnosť, no hlavne vidí kufrisko.

A naozaj. Tam, kde ukazuje, práve stojí moja šesťdesiat jednotka a ešte má otvorené dvere. Niežby ma tlačil čas, ale chcem, nech všetko pekne odsýpa. Lenže po ceste, čo ma od môjho autobusu delí, ide iný autobus. Veľmi pomaly, práve vyštartoval, no už je v pohybe.

To prebehnem! Schmatnem kufor a vyštartujem. Na fyzikálne zákony vôbec nepomyslím. Kufor ťažký, obrubník privysoký... prásk na ľavý lakeť. Autobus stihol zabrzdíť. Všetci sa na mňa pozerajú. Niektorí so súcitom, iní ako na čudáka, akých sa po stanicích poneviera hojne, no nikto mi nejde na pomoc.

„Do riti, môj lakeť!“

Neviem, či som to fakt povedala nahlas, alebo iba spracovávam traumy po svojom. Chytrý sa pozviecham, treba ísť.

Čosi sa však razom zmenilo. Nielenže mi nik nepomohol vstať zo zeme, ale ani naložiť kufor do autobusu, ktorý na mňa počkal. Aspoňže to! Ešte aj to dievča, čo mi poradilo, sa zrazu ku mne nepriznávalo.

Lakeť príšerne bolel, mne však ani len nenapadlo akokoľvek zmeniť plány. Veď lakeť si človek narazí hocikedy a... more všetko zahojí. Z bavlneného šálu, čo vždy nosím do lietadla, aby som si ním ochránila krčnú chrbticu pred chladom z klimatizácie, som si uviazala okolo krku a zavesila do nej rýchlo puchnúcu a modrejúcu ruku. Pri gate potom moju pozornosť upútali dvaja mladíci, otetovaní, mimoriadne svalnatí, s vyholenými hlavami. Nielenže boli hluční, zadúšali sa smiechom, ale pili vodku z fľaše, každý zo svojej. Pálenku si museli kúpiť v duty free shope, inak by ju ku gatu nedostali. Iritovali ma, no nebola som si istá, či im tak trochu nezavidím, bolo im totiž dobre a nič ich nebolelo.

Popritom, ako zázrakom, som uvidela lekárku a očividne nudiaca sa slečna za pultom mi predala Ibalgin, elastické obvinnadlo a ako bonus mi pridala aj čistiaci gél na ruky. Sama mi potom pomohla ruku ponatierať i ovinúť. Pociť, že som spravila všetko, čo sa dalo, ma upokojil. Verila som, že ak tej ruke doprajem pár hodín pokoja, zlepší sa. Zdriemnem si, pustím si do uší Leonarda Cohena, rúčkou ani nepohnem, upokojím sa a v Hurghade mi už bude určite iba lepšie. Musí byť!

Čo však čert nechcel, tí chalani, medzičasom už značne opití, sedeli v lietadle hneď za mnou a z minúty na minútu boli opitejší a nepredvídateľnejší. Tak trochu som dúfala, že ich napomenie palubný personál, no stewardi, výlučne muži, sa hneď po tom, čo rozdali bagety, uložili na predné sedadlá a spali. Videla som ich, keď som po chvíli šla na toaletu. Ešte aj spacie masky mali na očiach, a tak mi ostalo iba osloviť mladú ženu vedľa mňa, relatívne mladú, mohla mať asi štyridsať rokov. Podľa účesu a oblečenia som usúdila, že je slobodná a bezdetná. To človek spozná.

„Tí dvaja za mnou ma pripravia o rozum. Vám neprekážajú?“

A ona sa k môjmu šomraniu s prekvapujúcou spoluúčasťou pridala.

„Veď hej, na ten rehot mi nepomáhajú ani tie slúchadlá. A ustavične mi kopú do sedadla. Asi už na nich upozorním stewardov.“

„Spia, už som na to myslela.“

Nespokojne zošpúlila pery. Vtom sa mi zozadu k nohám prikotúlala prázdna fľaška od vodky.

„Dúfam, že už opitejší nebudú. Jednu fľašku už dopili,“ povedala žena významne a ukázala na ňu rukou. Vtom som si všimla, že na nej má niekoľko jazvičiek, veľkých asi ako jedoeurová minca.

„Veď hej, ale iba ak je prázdna aj tá druhá. Dve mali, keď som ich videla pri gate,“ povedala som a ona prikyvovala. Nebola som si istá, či pritakáva môjmu znepokojivému argumentu, alebo zbadala môj zvedavý pohľad na jej rameno s jazvami.

„Čo sa vám stalo?“ opýtala sa bradou ukazujúc na tú moju ruku.

„Spadla som na stanici. Celkom banálny úraz. A vy? Čo sa stalo vám?“ opýtala som sa, lebo jej otázka ma k tomu akosi oprávňovala. Vzdychna si, spustila ramená, akoby hľadala vhodnú polohu a vhodné slová.

„Nič, vlastne nič sa mi nestalo. Žiaden úraz. Mne sa po tele vytvárajú také nádory. Vždy mi ich vyoperujú a vždy narastú nové.“

Áno! Pre toto bola ku mne taká milá. Aj ona trpela. Nebola zdravá a silná ako zvyšok sveta. Bola v tomto stáde slabou tak ako aj ja.